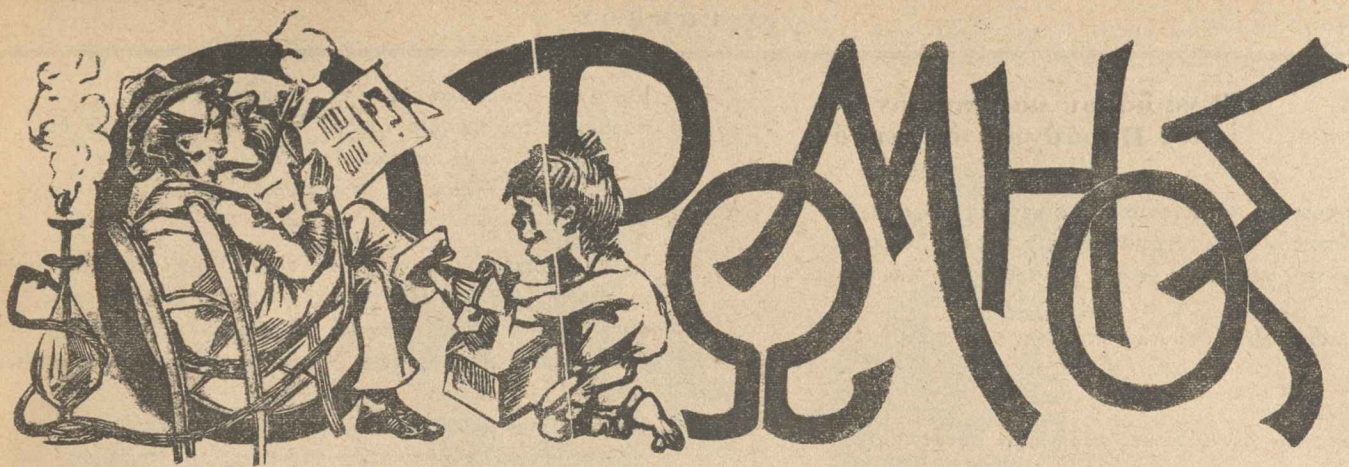

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

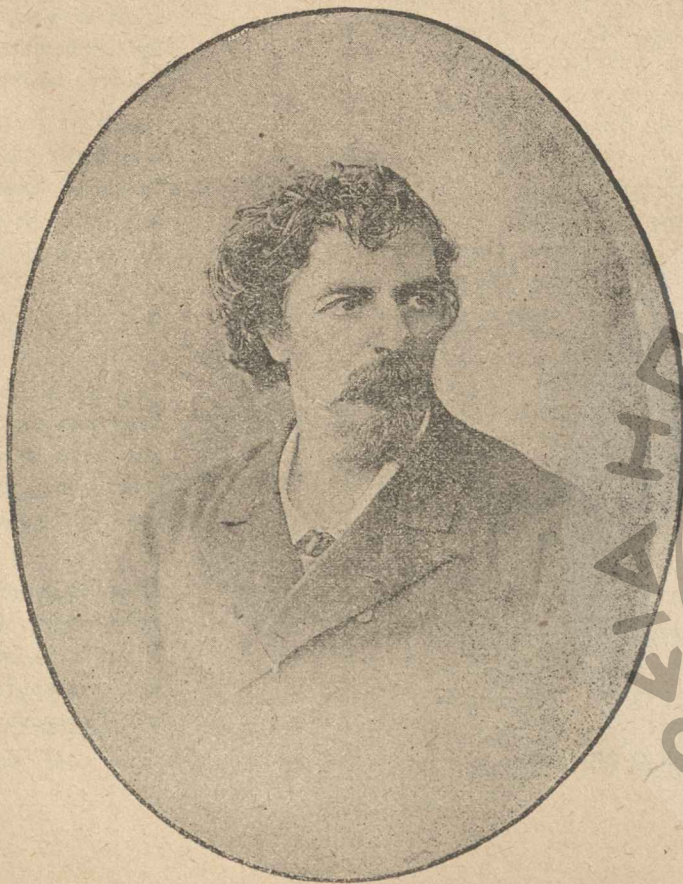
Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Γεννάρι
καὶ τὸ κράτος 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἐνενῆντα ἔξη,
δάφναις 'στὸν Παράσχον ὁ καθεὶς ἄς πλέξη.

Ένα δάκρυ μας πικρόν 'στού Παράσχου τὸν νεκρόν.

Τραγουδιστή γλυκόστομε καὶ κοσμαγαπημένε
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς καρδιάς χρυσοστεφανωμένε,
τώρα ποὺ μένει σὰν δέντρο μ' ὀλόγυμνα κλωνάρια
ἢ πλάσις ἢ χρυσή,
καὶ κάθε πόθος ἔσθυσε 'στὰ σάπια μας κουφάρια,
μὰς ἔσθυσες καὶ σύ.

Τίποτα πιά δὲν εὑρίσκες ποὺ νὰ σὲ συναρπάξῃ
κι' ἀκούσαμε τὴν λύρα σου βαρεῖα ν' ἀναστενάξῃ
γιά τῆς χαρὰς ποὺ 'φτέρωναν τὰ νεῖατά μας ἐκείνα,
γιὰ κόσμο ποὺχε καὶ φωνὴ καὶ χέρι νὰ κτυπᾷ,
γιὰ κόσμο ποὺ γονατιστὸς κι' ὀλόρθος ἐπροσκύνα
τοῦ πολέμαρχου τὸ σπαθί, τὸ ράσσο τοῦ παπᾶ.

Ὅλα τὰ περασμένα μας, τραγουδιστή, μὰς τᾶπες,
πολέμους ἐτραγουδῆσες καὶ φλογεραῖς ἀγάπαις,
τὰ σιδερένια τὰ κορμιά, τῆς πάλαις, τὰ σαπυράζια,
καὶ λαμπεράς ἀρματωσιάς καὶ φλάμπουρα γαλάζια,
καὶ θάνατι φῶς ὁ στίγος σου 'στὼν σκιάδων τὸ σκοτάδι
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Ἄδη.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ὁ Φ.—Λοιπὸν νὰ 'βγῶ ἢ νὰ μὴ βγῶ;... τί λέγεις, ἡμισὺ
ποὺ κάθεσαι καρσί μου;

Ἡ Φ.—'Εγὼ νομίζω, Φασουλῆ, πῶς πρέπει ν' ἀβῆγες τώρα...
μ' αὐτὴν τὴν γνώμην συμφωνεῖ κι' ὀλόκληρος ἡ χώρα,
καὶ στέφανα σοὺ πλέκονται μὲ δάφνας καὶ μυρσίνες...

Ὁ Φ.—Καὶ 'στὸ Τσιρίγο λές νὰ 'βγῶ ἢ μέσα 'στὰς Ἀ-
[θήνας;

Ἡ Φ.—Καὶ 'στὸ Τσιρίγο, σύζυγε, καὶ μέσα 'στὴν πρω-
νὰ βγάλῃς καὶ προγράμματα, [τεύσουσα...
ἐννέα 'στὴν δημοτικὴ κι' ὀκτὼ 'στὴν καθαρῆς σου
μὲ γέλοια καὶ μὲ κλάμματα.

Ὁ Φ.—'Εγὼ γιὰ νὰ μὴ σίγουρος θὰ βάλω καὶ 'στὴν Σύρα,
τὸν τόπον τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς γεννήσεώς μου,
ὅπου τὰ κῶλα 'τίναξε γεμάτος ἀπὸ ψεῖρα
ὁ Φερεκύδης ὁ παλῆς, πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου.

Ἡ Φ.—'Εγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ βάλῃς καὶ 'στὰς Πάτρας...
κι' ἐκεῖ μανθάνω, Φασουλῆ, πῶς ἔχεις τόσους λάτρεις.

Ὁ Φ.—Τὸ πνεῦμα μου εἰς σκέψεις περιπλανᾶται δίνας...
νὰ γίνω ὑπερήμιος ἐδῶ μὲς 'στὰς Ἀθήνας,
ἢ νὰ τὸ κόψω αὐθωρεῖ 'στὰ Κῶληρα παπούτσι

νὰ πάω νὰ συνδυασθῶ μὲ τὸν Καλούτση;
ἢ μέσα 'στὴν Ἐρμούπολιν τὴν κάλην μου νὰ βάνω

καὶ μὲ τὸν Βοκοτόπουλο συνδυασμὸ νὰ κάνω,
ἢ τὸν φιλότατον Πατριῶν τὰς ψήφους νὰ ζητήσω

κι' ἢ σῶτεϊρα ρητορικὴ νὰ δώσω καὶ νὰ πάρῃ,
καὶ κραταῖον συνδυασμὸν ἐκεῖ νὰ κατάρτισω

μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο καὶ μὲ τὸν Κανακάρη;
Τί λές καὶ σύ, κυρία μου;... νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω;

ἐδῶ μὲς 'στὴν πρωτεύουσα ἢ μέσα 'στὸ Τσιρίγο;
μέσα 'στὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἢ 'στὸ νησί τῆς Σύρας,

τῆς γῆς τῆς γεννετείας;
'στὴν μίαν πόλιν χωριστὰ νὰ θύσω κι' ἀπωλέσω,

Γυναῖκες ποὺ κελεύσαν τὰ κελεύημάτά σου,
παρθέναίς τοῦ παλῆος καιροῦ 'σταμάτησαν κοντά σου
μὲ κουρασμένο βῆμα,
καὶ ρόδα ξεφυλλίσανε 'στοῦ ποιητῆ τὸ μνημα.

Ἄνδρες, ποὺ μὲς 'στὴ νεότητὴ των γλυκὰ τοὺς ἀπεκάλυψε
κι' ἀκόμη ζοῦν μ' ὀνειράτα καὶ μὲ παληαῖς ἐνθυμήσεις,
σιγὰ σιγὰ 'μουρμούρισαν μὲ βουρκωμένο μάτι:
«ὦ! νὰ τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι»

Κι' ἕνας διωγμένος Βασιληᾶς, ἀξέχαστος ἀκόμα,
ποὺ φουστάνελα κάτασπρη φορῶντας γιὰ πορφύρα
τῆς γῆς ὅπου 'βασίλεψε γυρεῖν 'λίγο χῶμα,
ξαφνιάστηκε γιὰ μιὰ στιγμή σὰν ἀκουσε τὴν λύρα,
τὴν λύρ' αὐτῆς, ποὺ 'βλόγησε μὲ πόνο τὸνομά του
κι' ἔστησε μὲς 'στὰ στήθη μας ὀλόρθο τὰ γυμνά του.

Καὶ μίαν εὐχὴ 'ξεστόμισε πνιγμένος ἀπ' τὸ κλάμμα
ὁ Βασιληᾶς κι' ὁ ποιητὴς νὰ κοιμηθοῦν ἀντάμα.

Σημαίαις 'ξεδιπλώθηκαν 'στὸ φύσημα τῆς αὐρᾶς,
χιονάτοι 'λαμπακοπήσαν πολέμαρχοι τῆς Λαύρας,
καὶ στόματα βροντόφωνα 'βροντήσανε μαζί:
«ὁ ποιητὴς μας 'πέθανε, ὁ ποιητὴς μας ζῇ».

ἢ καὶ 'στὰς τέσσαρας μαζί τὴν κάλην μου νὰ βάλω
μόνον 'στὴν δόξαν τῆς μιᾶς κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω
ἢ τῶν τεσσάρων ἐνταυτῇ τὴν πρόδον νὰ ψάλω;

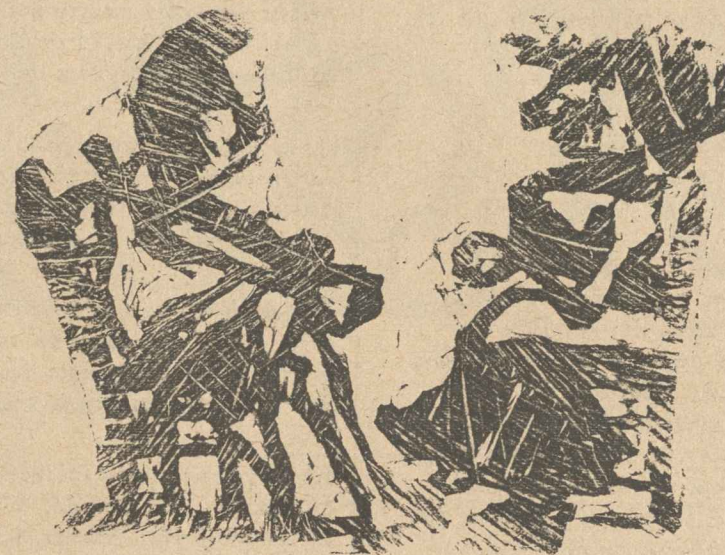
Ἦτο δὲν 'βρίσκ' ἢ συμφορὰ
καὶ καμπουριάξ' ἢ ράχη
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρᾶ
μὲ τὸ γερό στομάχι.

Στεφανωμένος ποιητὴς
μὲ σκόρδα καὶ κρομμύδια
θέλει νὰ γίνῃ Βουλευτὴς...
ἄχ! πῶς ξεκαρφωτὰ κρατεῖς,
Χριστέ, τὰ κεραμίδια;

Καὶ ψάλλει μὲ τὸν ταμπουρά:
«ὕπνο δὲν 'βρίσκ' ἢ συμφορὰ,
καὶ 'στοῦ βουνοῦ τὴν ράχη
Ἀγερνὸς φωτοβολεῖ,
κι' ὅλοι τοῦ λέν τοῦ Φασουλῆ
πῶς ντίπ χαμένα τᾶχει.

Ἀχρε Μούσα καὶ τρελλή,
βαρέθηκα τὴν ρίμα,
καὶ τώρα πιά τὸν Φασουλῆ
ντέρτι τὸν ἐπικσε πολὺ
γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Ἐσώθηκαν τὰ χωρατὰ,
κι' ὁ πρῶν Πιερότος
μέσα 'στὸν ὕπνο του κυττᾷ
πῶς ἀντιμυτῶσιν πετᾷ
τῆς Ρωμηςσύνης πρῶτος.

Νὰ νά... τοῦ ψάλλει μὲς 'στ' αὐτὴ
βουλιμιώντων σμῆνος,
καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρ' αὐτῆ
τὸν βγάζει πρῶτο Βουλευτῇ
κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τῆνος.

'Στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
ὁ κόσμος σὰν μελίσσι,
ἐκεῖ καὶ δούλοι τῆς Αὐλῆς
γιατὶ ὁ λάλος Φασουλῆς
ἐμμέτρως θὰ 'μιλήσῃ.

Ὅλους τρελλαίν' ἢ μουσικὴ
τῶν στίχων τῶν εὐγλωττων,
καὶ τσαμπουνοῦν ἐστατικοὶ
πῶς τοῦτον ἢ ρητορικὴ
ἀναγνωρίζει πρῶτον.

Χειροκροτήματα, φωναῖς,
καὶ κτύπημα κι' ἀντάρρα,
θαρρεῖς πῶς εἶναι καφφενές,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κουνενές
δὲν δίνει μιὰ πεντάρα.

Γεμάτος πάθος φλογερὸ
'μιλεῖ μίαν ἐβδομάδα
γιὰ κάθε θέμα σοβαρό,
χωρὶς νὰ πιῇ σταλιά νερό
καὶ μήτε μιὰ σουμάδα.

Δι' ὅλ' ἀτάραχος λαλεῖ
κι' οὐτ' ἕνα στίχο χάνει,
μπάστα, τοῦ λένε, Φασουλῆ,
κι' ὁ Βασιληᾶς τὸν προσκαλεῖ
Κυβέρνησι νὰ κἀνῃ.

Βελλάδα βάζει ἀκριβῇ
καὶ τὸν σταυρὸ 'στὴν πλάτη,

καὶ σκούζοντας «εὐὰν εὐοί»
νοικιάζει ἕνα βίβαρι
καὶ τρέχει 'στὸ Παλάτι.

Γαῦ γαῦ... τοῦ Θρόνου τὰ σκυλιὰ
τοῦ σχίζουν τὴν βελλάδα,
κι' αὐτὸς μοιράζοντας φιλιὰ
ὑπόσχεται 'στὸν Βασιληᾶ
νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Φ.—Ὅποιον μέλλον εὐτυχὲς καὶ μέγα μὰς προσμένει!...

κι' ἐγὼ μαντάμ Πρωθυπουργοῦ θὰ στέκω κορδωμένη,
παντοῦ θὰ μοῦ προσφέρεται τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο,
δούλοι πολλοὶ 'στὸ σπῆτι μας θὰ πέφτουν στρώματσάδα,
καὶ σύ κι' ἐγὼ μὲ τὰ παῖδιά καὶ μὲ τὸν Γαῖουλ τὸν σκύλο
ἡμέρα νύκτα δωρεὰν θὰ τρώμε καροτσάδα.

Ὁ Φ.—Λοιπὸν μὲ θέλεις Βουλευτὴν, ἀγαπητὴ κοκκώνα;
μὰ νὰ κατέλθω μονάχος εἰς τὸν βαρὺν ἀγῶνα,
ἢ μ' ἄλλα πρόσωπα μαζί φερέγωνα κι' ἐρίτιμα;
ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα!

Τὸν ἄγριον κυρίαρχον μονάχος νὰ δαμάσω
ἢ νὰ ζητήσω βοήθους, προσφιλεστάτη κάρα;
ἢ τέλος 'μπρὸς 'στὴν πόρτα μου μιὰ κάλην νὰ κρεμάσω
κι' ὅποιος διαβαίνει ἀπ' ἐκεῖ νὰ ρίχνῃ μιὰ δεκάρα;
Λοιπὸν νὰ 'βγῶ... τὸ σπῆτι μου σὰν θέατρο νὰ γίνῃ,
ν' ἀρχεῖται κόσμος ἀγνωστος καὶ 'στὰ χαλὰ νὰ φτύνῃ,
νὰ μοῦ τραβοῦν γιὰ χωρατὰ τὰ γένητα καὶ τὸ μούσι,
νὰ μὴ μ' ἀφίγουν ἀδεινὸ τὸν καναπέ νὰ κάτσω,
νὰ κάνουν ὀλοφάνερα 'στὴ δούλα μου γιουρούσι,
μὰ τότε τότε νὰ συμποῦν καὶ τῆς κυρᾶς τὸ μπράτσο.

Θέλεις δὲν θέλεις, γάδορε, νὰ κάθεσαι κοντά των,
ν' ἀπλώνουν τὰ ξερόδια των εἰς ὅ,τι 'βρεῖν 'μπροστά των,
νὰ μένῃ μὲς 'στὰ χέρια μου τὸ κάθε των μικρόδιον
κι' ἐγὼ νὰ θαυμάζωμαι μ' ὑπομονὴν Ἰώβειον,
μὲ διαχύσεις τρυφεράς καὶ χάδια νὰ τοὺς δέχωμαι,
μὲ βρώμικ' ἀποταίγια νὰ ξεχειλοῦν ἢ σάλαι,
νὰ μοῦ βροῦν κατραπακιστὰς κι' ἐγὼ νὰ τῆς ἀνέχωμαι
καὶ νὰ τοὺς λέγω «πὶλ μερσί, βαρέσετέ μου κι' ἄλλαις»
Ἦπερ μελλούσης προκοπῆς τοῦ κράτους νὰ γκαρίζω,

τοῦ κυριάρχου τὸ νομα μὲ τρόμον νὰ προφέρω,
 ὅλους τοὺς ψηφοφόρους μου νὰ κάνω πῶς γνωρίζω
 κι' ἀνάθεμα, κυρία μου, τὸν ἕνα ποὺ θὰ ξέρω.
 Σὲ κάθε τοῖχο νὰ κολλῶ προγράμματα μεγάλα,
 νὰ μοῦ γυρεύουν μερικοὶ καὶ τσάϊ μὲ τὸ γάλα,
 ν' ἀκοῦς καὶ κοντοβράκηνδες μὲ βαρβατίλας χινῶτα
 τσιγάρ' Ἀθῆνας νὰ ζητοῦν καὶ ποῦρ' ἀπὸ τὰ πρῶτα,
 νὰ μοῦ χαλοῦν τὰ κύτταρα τῆς παλαθῆς μου κόκκας,
 νὰ θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ πρὶν καφὲ τῆς Μόκκας,
 νὰ μοῦ σουφρώνουν τὸν καπνὸ καὶ τοῦ καπνοῦ τὸν βάζο
 κι' ἐγὼ γιὰ τοῦ Συντάγματος τὸ πνεῦμα νὰ τυρβάζω,
 νὰ κάνω καὶ τὸν Καίσαρα, νὰ κάνω καὶ τὸν Βρούτον,
 μὲς 'στῆς κρεβατοκάμαραις νὰ μπαίνουν πρὸς νεροῦ των,
 νὰ λένε δὲ καὶ χωρατὰ μὲ τόσην ἀνοστήδα
 ἐπάνω 'στὴν πανάχραντον συζυγικὴν παστάδα.
 Νὰ μοῦ κουτσάνουν τὸ σκυλὶ μὲ τῆς ξυλοποδαρίαις των,
 νὰ μοῦρχωνται κι' ἀπ' τὰ χωριὰ καμπόσοι παστρικοὶ
 κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώπορτα νὰ δένουν τῆς γαϊδάριαις των
 καὶ σοδάρὰ τοὺς γείτονας νὰ θέλγῃ μουσικὴ,
 κι' ἐγὼ νὰ λέγω πρὸς αὐτὰς μὲ μελωδίας τόνους
 πῶς θὰ τὰς χρίσω ἱερὰς τῶν Πρυτανείων ὄνους.
 Εἰς λόγων ξεσθερκώματα καθεὶς νὰ μ' ἀναγκάζῃ,
 νὰ λέγω πῶς μὲ φρόνημα θὰ δράσω λαϊκόν,
 νὰ 'βρίζουν τὸ πετρέλαιο, νὰ τοὺς βρωμᾷ τὸ γκάζι,
 νὰ θέλουν πολυέλαιο καὶ φῶς ἡλεκτρικόν,
 νυχθημερόν 'στῆς σκάλαις μὲς νὰ στέκουν καραοῦλι,
 νὰ γίνετ' ἕνα ξαφνικὸ κι' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη,
 νὰ χάν' ἡ μάνα τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη,
 καὶ τὸν καμπόρη νὰ τὸν λὲς ἀσίκη καὶ λεθέντη,
 τετράποδα καὶ δίποδα γελῶν νὰ καλοπιάνω,
 νὰ βεβαιῶ πῶς σφάγιον θὰ γίνω 'στὴν πατρίδα,
 τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς νὰ σπάσουν καὶ τὸ πιάνο,
 ποῦ μᾶς ἐφιλοδώρησαν 'στὴν δεκαετηρίδα,
 κι' ὅλα νὰ πέσουν θρύμματα κι' ὅλα νὰ πᾶν ἀμόντε...
 Ἡ Φ. — Μὰ τὰ καλὰ, ψυχίτσα μου, μὲ κόπους ἀποκτῶνται.
 Ὁ Φ. — Ὅποιος ἐξευτελισμὸς τῆς στιχοπλόκου Μούσης! . . .
 ὅλην τὴν πλάσιν σούρχεται πατόκορφα νὰ λούσης.
 Καὶ μετὰ νύκτας θλιβερὰς κι' ἡμέρας ἐπαράτους
 καὶ μετὰ τόσα βάσανα κι' ἀνέκφραστα μαρτύρια
 ἀντὶ νὰ 'βγῇ πιστὸς φρουρὸς τῶν ἱερῶν τοῦ κράτους
 νὰ μένης φύλαξ ἄγρυπνος 'στοῦ Χόρν τὰ φοδευτήρια.

(Ὁ Περικλῆτος ἐξαφνα δρομαῖος ἐμφανίζεται.)

Ὁ Π. — Γιὰ τὸ νομά σου σήμερα ὁ κόσμος δαιμονίζεται,
 κι' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ, τὸ σεβαστὸ Κορδόνι,
 ἂν κι' ὁ πολὺς συνδυασμὸς νομίζω πῶς τελειώνει,
 κι' ἂν βγαίνουν μόνον ἑνδεκα ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
 ἀλλ' ὅμως μάθε μὲ χαρὰν τὸ ξαφνικὸ χαμπάρι
 πῶς ἕναν ἄνδρα σὺν καὶ σὲ τὰ μάλιστα κλεινὸν
 ἐπιθυμεῖ δωδέκατον μαζὶ του νὰ σὲ πάρῃ.

Μοῦπε κι' ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς ν' ἀφήσῃς τὰ καπρίτσα
 καὶ νάμπης 'στὸν συνδυασμὸ ἀντὶ τοῦ Ζαχαρίτσα,
 κι' ὁ Ράλλης μοῦπε 'γρήγορα νὰ πᾶς ὅπου σὲ θέλει
 κι' ὁ Καραπάνος μυστικὰ γιὰ σὲ μοῦ παραγγέλλει,
 εἶδα καὶ τὸν Σταυρόπουλο καὶ τὸν Ζυγομαλᾶ
 καὶ μοῦπαν χαιρετίσματα 'στὴ μούρη σου πολλὰ.

Γιὰ σὲν' ἀγάπη φλογερὰ κι' ἀπὸ τὰ δύο φύλα,
 χαίρεις ὑπόληψιν παντοῦ καὶ φήμην καὶ τιμὴν,
 μὰ κι' ὁ Κανέλλος, Φασουλῆ, ποῦ κάνει τὴν γκαμήλα,
 προθύμως μᾶς ὑπόσχεται γενναίαν συνδρομήν.

Ὁ κόσμος εἰσιχάθη πιά νὰ βλέπῃ τοὺς αὐτοὺς,
 κατέπεσε διὰ παντὸς τὸ ψεῦδος κι' ἡ φενάκη,
 μανθάνω δὲ παρὰ πολλῶν πῶς ψήφους δυνατοὺς
 θὰ πάρῃς κι' ἀπ' τὰ ρόπαλα κι' ἀπὸ τὸ γαϊτανάκι.

Μὰ κι' ὁ τοῦ κάρρου Φασουλῆς, ὁ πρόστυχος καὶ πλάνης,
 ὅσους δὲν σὲ ψηφίσουνε θὰ τοὺς χορτάσῃ μπάτσους,
 γιὰτ' εἶσαι ὁ καλλίτερος τζουτζῆς καὶ μπεχλιβάνης
 ἀπ' ὅλους τῆς πολιτικῆς τοὺς σοβαροὺς παλητάτσους.

Καρραγωγεῖς, μπαρμπέρηδες, βασταῖοι, μπαζεβάνηδες,
 ξυλογκαμήλαις, ρόπαλα, τοῦ κάρρου μπεχλιβάνηδες,
 κι' ἐν γένει τῆς Ἀποκρητῆς οἱ φίλοι μασκράδες
 μοῦπαν πῶς γιὰ χατήρι σου θὰ δώσουν καὶ παράδες,
 καὶ τίποτε παράξενο μὲς 'στὸ πολὺ των κέφι
 νὰ πάρουν γιὰ τὴν κάλη σου μιὰ βόλτα μὲ τὸ ντέφι.

Τόσον καιρό, βρέ Φασουλῆ, δὲν ἐστιχούργεις ἄδικα,
 ἐνδιαφέρον ἐδειξάν κι' αὐτὰ τὰ Πιθαράδικα,
 καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρλάρουν ζωηροῦ
 κάτω 'στὸν Ἅγιο Φίλιππα κι' ἐκεῖ 'στὴν Βλασσαροῦ.

Μὰ καὶ 'στὴ βρύσι τοῦ Ψυρρῆ φρενιάζουν τὰ βλαμάκια
 καὶ τὸ νομά σου σὺν ἀκοῦν κτυποῦν τὰ παλαμάκια,
 κι' ἂν πᾶς σὺν ὑποψήφιος εἰς τὸ Γαϊδουρονῆσι
 ἕνα γαϊδούρ' εἶν' ἑτοιμὸ γιὰ νὰ σὲ προσφωνήσῃ.

Συνδυασμοὶ θὰ σαρωθοῦν εἰς ἕν σου μόνον νεῦμα,
 παντοῦ γιὰ σὲν' ἀκράτητον ἐσχηματίσθη ρεῦμα,
 τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν ὑψώθησαν τὰ πνεύματα
 καὶ περιμένουν πρὸς τὸ φῶς νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ,
 ρεῦμα κι' ἐδῶ, ρεῦμα κι' ἐκεῖ, κι' ἀπὸ τὰ τόσα ρεύματα
 φοβοῦμαι, ὑποψήφιε, νὰ μὴν κρυολογήσῃς.

Ὁ Φ. — Ἀφοῦ τοσοῦτον τοῦ λαοῦ ἐξήρθ' ἡ φαντασία
 κι' ἐγὼ θὰ γίνω δι' αὐτὸν ἐσπερινὴ θυσία.

Ταρλαμπούμπα, тарлаλά,
 πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μαλλὰ.

Κατέρχουμαι 'στὴν ἐκλογὴν, κι' ἐμὲ γιὰ τὴν πατρίδα
 μὲ κατακαίει λαύρα,

ὁ δὲ κυρίρχος λαὸς ἄς λάβῃ τὴν φροντίδα
 νὰ 'βγῶ ἀπὸ τὰ μαῦρα.

Εἰς τοῦ πυρὸς τὴν γένναλ τοῦ παρελθόντος ἐρρέτω,
 θάναττε με κι' ἐκ τῆς χαρᾶς 'στὰ πόδια δὲν κρατεῖμαι,
 καὶ τώρα, φίλη σύζυγε καὶ φίλε Περικλῆτε,
 ὡς ἀπαρχὴν τῆς ἐκλογῆς ἐμβαλῶ σὲ με.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καπνὸς πολλῶν ἐγγλέων,
 'στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδου τὸ λαμπρὸν Καπνοπώλειον,
 ποῦναι Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τσανακλή,
 ταίμαρτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε Θεριακλή,
 Μὰ θὰ 'βρῇ καὶ ταίμαρτα γιὰ κυρίαὺς γυλιόκατα
 κι' ὅσαις πίνουν ἀπὸ τοῦτα κάνουν χινῶτα μυρωδάτα,
 καὶ καλλίτερα νὰ ξέρουν τί λογὴς καπνὸς φοιμάρον
 παρὰ σὺν τῆς παπαρδέλαις γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρον.

Τυπογραφεῖον Χιῶτῆ, νέος παντοῦ ρυθμὸς—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσαρ' ἀριθμὸς.